

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

01601, м. Київ, вул. Богомольця, 10

тел. (044) 254-93-33 info@police.gov.ua

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«16» листопада 2022 року

Старший слідчий в особливо важливих справах Головного слідчого управління Національної поліції України підполковник поліції Якубовський Денис Юрійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 12022111130000956, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 12.05.2022 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для підозри у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Нуртишеву Аблаю Мурзабековичу, 25.12.1988 року народження, уродженцю Російської Федерації, Оренбурзької області, громадянину Російської Федерації, зареєстрованому та проживаючому за адресою: Російська Федерація, Оренбурзька область, Кваркенський район, с. Кваркено, вул. Нагорна, буд. 14, військовослужбовцю військової частини 45863, 30-ї окремої мотострілкової бригади тактичного з'єднання сухопутних військ РФ, 2-ї гвардійської армії центрального військового округу, адреса військової частини: Російська Федерація, Самарська область, Волжський район, смт. Рощинський, -

про те, що він підозрюється в іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

У подальшому, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади РФ та ЗС РФ, 07 квітня 2014 року на території Донецької області України створено окупаційну адміністрацію РФ в окупованій Донецькій області, так звану «Донецьку народну республіку» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України створено окупаційну адміністрацію РФ в окупованій Луганській області, так звану «Луганську народну республіку» (далі – «ЛНР»).

При цьому, за допомогою окупаційних адміністрацій Російської Федерації, які складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні Російській Федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України

також утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Продовжуючи свої злочинні дії, з листопада 2021 року представники влади РФ та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, 15 лютого 2022 року Державна дума Російської Федерації звернулася до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

21 лютого 2022 року Президент Російської Федерації підписав указ про визнання незалежності так званих Донецької та Луганської народних республік.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації РФ.

В цей же день Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації РФ звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив про своє рішення почати військову збройну агресію проти України (спеціальну військову операцію).

У зв'язку з цим, відповідно до Указу Президента України № 64/2022 від 24.02.2022 «Про введення воєнного стану в Україні», в Україні запроваджено правовий режим воєнного стану, який діє і досі.

У подальшому цього ж дня Збройними Силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, віроломно здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України та цивільним об'єктам, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

З 24 лютого 2022 року підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права.

Так, Нуртишев Аблай Мурзабекович, 24.02.2022, будучи військовослужбовцем збройних сил Російської Федерації, з іншими військовослужбовцями військової частини 45863, 30-ї окремої мотострілкової бригади тактичного з'єднання сухопутних військ РФ, 2-ї гвардійської армії центрального військового округу, під прикриттям широкомасштабного вторгнення та ракетного обстрілу з території Російської Федерації та Республіки Білорусії, пересуваючись на різній військовій техніці, обладнаній озброєнням та з використанням особистої зброї, у невстановленому місці території, яка є кордоном між Україною та Російською Федерацією, перетнув державний кордон України.

Виконуючи завідомо злочинний наказ вищого політичного та військового керівництва Російської Федерації, Нуртишев А.М. в складі військової частини 45863, 30-ї окремої мотострілкової бригади тактичного з'єднання сухопутних військ РФ, 2-ї гвардійської армії центрального військового округу, продовжив рух через Чернігівську область в напрямку міста Києва з метою окупації українських населених пунктів, де у подальшому вчинив порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, за наступних обставин.

Так, згідно з ч. ч. 1, 2 ст. 2 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

За приписами ч. ч. 1, 2, 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до ст. 33 вказаної Конвенції пограбування забороняються.

Стаття 147 цієї Конвенції до серйозних порушень, про які йдеться в даній Конвенції, відносить такі дії, які здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції, зокрема і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, та здійснюване незаконним чином і безцільно.

Крім того, у відповідності до ч. 1 ст. 51 Додаткового протоколу до Женевських Конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року, який ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 18 серпня

1989 року, цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями.

Статтями 42, 46, 47 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яке є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18 жовтня 1907 року, що визнані 07 березня 1955 року Урядом СРСР відповідно до Ноти Міністерства закордонних справ СРСР відносно Гаазьких конвенцій і декларації 1899 і 1907 років, передбачено, що територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника. Разом з цим зазначено, що приватна власність, повинна поважатися та не підлягає конфіскації. Забороняється віддавати на розграбування місце або місто, навіть узяті приступом. Приватна власність не підлягає конфіскації. Грабіж категорично забороняється.

Відповідно до статті 3 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року закони Української РСР та інші акти, ухвалені Верховною Радою Української РСР, діють на території України, оскільки вони не суперечать законам України, ухваленим після проголошення незалежності України.

Статтею 6 цього Закону визначено, що Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Крім того, за приписами ст. 7 указанного Закону, Україна є правонаступником прав і обов'язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Так, внаслідок бойових дій Броварський район Київської області, в період часу з 04.03.2022 по 31.03.2022, тобто під час міжнародного збройного конфлікту, перебував під контролем збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації.

Нуртишев А.М., будучи військовослужбовцем військової частини 45863, 30-ї окремої мотострілкової бригади тактичного з'єднання сухопутних військ РФ, 2-ї гвардійської армії центрального військового округу, протягом березня 2022 року перебуваючи на території Броварського району Київської області, усвідомлюючи, що між Російською Федерацією та Україною триває міжнародний збройний конфлікт, в порушення вимог вищезазначених законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, умисно, керуючись корисливим мотивом, з метою заволодіння чужим майном, разом з іншими невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації, в період часу з 13.03.2022 по 29.03.2022, більш точний час в ході слідства не встановлений, проникав до житлових будинків мешканців об'єднання власників житлових будинків (далі – ОВЖБ) «Нова Богданівка», які розташовані в с. Богданівка Броварського району Київської області.

У вказаний проміжок часу, а саме 22.03.2022 у денний час доби, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, Нуртишев А.М. діючи спільно з Бояркіним В.А. через входні двері заднього двору проник до будинку № 11 по вул. Сонячна, ОВЖБ «Нова Богданівка» в с. Богданівка Броварського району Київської області, який на праві приватної власності належить Парсегову В.Г., після чого, усвідомлюючи, що власник домоволодіння розуміє протиправний характер вчинюваних ним дій, відкрито, без застосування

насильства до потерпілого, протиправно заволодів належним Парсегову В.Г. майном, а саме:

- мобільним телефоном «Redmi Nete 8T Starscape Blue», вартістю 4000 гривень;
- мобільним телефоном «Redmi 9C», вартістю 5000 гривень;
- ноутбуком «НР», вартістю 5000 гривень;
- золотим браслетом, 585 проби, вагою 18 грам, вартістю 25000 гривень;
- наручним електронним годинником (марка та модель не встановлені), вартістю 500 гривень;
- наручним механічним годинником марки «MEGIR ML2028GBK-1», вартістю 870 гривень.

При цьому, Нуртишев А.М. усвідомлював, що вказані речі не можуть бути використані у військових цілях, їх вилучення не виправдане військовою необхідністю, а заволодіння ними відбулося виключно з корисливих мотивів.

В подальшому, наприкінці березня 2022 року, Нуртишев А.М., відступаючи в складі свого підрозділу в північно-східному напрямку України, вивіз на територію Російської Федерації вищезазначені речі та розпорядився ними на свій власний розсуд.

Таким чином, Нуртишев Аблай Мурзабекович, 25.12.1988 р.н., підозрюється в іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в ОВС
ГСУ НП України
підполковник поліції

Денис ЯКУБОВСЬКИЙ

ПОГОДЖУЮ

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор першого відділу процесуального
керівництва досудовим розслідуванням та
підтримання публічного обвинувачення
управління нагляду за додержанням законів
у сфері протидії організованих злочинності
Департаменту нагляду за додержанням законів
Національною поліцією України та органами,
які ведуть боротьбу з організованою злочинністю,
Офісу Генерального прокурора

Іван ПІЛЯЙ

«16» 11 2022

Підозрюваному роз'яснено його права, передбачені ст. 42 КПК України:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Письмове повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного вручені, права підозрюваного детально роз'яснені.

Підозрюваний _____

«_____» год. «_____» хв. «_____» _____ 2022 року

Старший слідчий в ОВС
ГСУ НП України
підполковник поліції

Денис ЯКУБОВСЬКИЙ